І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 128. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 13-го ЛИПНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 13, 1967 No. 128. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Середа, 12-го липня, 1967

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВЦІ СЕНАТСЬКИХ БЮР ДІСТАНУТЬ ПІДВИШКУ. На ту ціль Сенат схвалив у понеділок, 10 липня, більшістю 48 голосів проти 31 додати кожному із 100 сенаторів по $23,400 річно на видатки, пов'язані з веденням їх бюр і оплату урядовців. Внескодавець на цю підвишку, сенатор Тайдінґс з Меріленду, твердив, що урядовці в сенаторських бюрах є „дуже недоплачувані" в порівнянні з величезною працею, яку вони зобов'язані виконувати.

РОКЕФЕЛЛЕР, ДЖЕВІТС І ЛІНДСЕЙ ПЛЯНУЮТЬ ВИБОРЧУ СТРАТЕҐІЮ. Згідно з інформаціями, нюйоркський губернатор, сенатор і посадник уже від місяців мають спільні конференції в справі їхнього поступування і акцій перед президентськими виборами в листопаді наступного року. Губернатор Рокфеллер, сенатор Джевітс і мейор Ліндсей мали вже прийти до порозуміння, що вони спільно підтримуватимуть „поміркованого" республіканського кандидата, бо такий — на їхню думку — має ще найбільші вигляди на перемогу.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ СКАСУВАВ ПОДОРОЖНІ ОБМЕЖЕННЯ ДО ЛИВАНУ. Ці обмеження встановлено під час арабсько-ізраїльської війни. Подорожні обмеження залишились в силі ще тільки до вісім країн Середнього Сходу: Альжиру, Іраку, Лібії, Судану, Сирії, Об'єднаної Арабської Республіки і Ємену. Крім Ливану, ці обмеження вже скасовано відносно Ізраїлю, Марокко, Савдійської Арабії, Тунісії й Кувейту.

АЙЗЕНГАВЕР НЕ БАЧИТЬ „ЖАДНИХ ОСНОВНИХ ЗМІН У ФІЛОСОФІЇ РОСІЯН". Таку заяву склав колишній Президент, вступивши на перевірку до військової лікарні в Вашинґтоні. Айзенгавер вважає, що большевики одне говорять, а друге роблять та що вони — сказавши іншими словами — готові на кожне лайдацтво, якби бачили можливість успіху. Відносно можливих республіканських кандидатів на президента, ген. Айзенгавер заявив, що вони всі йому подобаються.

ТРИДЦЯТЬ ДВА МІЛЬЙОНИ ДОЛЯРІВ НА ВИБОРЧУ ПРОПАҐАНДУ видали в 1966-му році кандидати всіх партій, що майже дорівнює видаткам на таку пропаґанду в 1964-му році, в якому були вибори Президента, — інформує Федеральне Бюро комунікацій. Інтересно, що демократичні кандидати видали $18,5 мільйонів у порівнянні з $12,2 мільйонів, що їх видали республіканські кандидати.

НАДІЇ НА ЛЬОТЕРІЮ ВИПРАВДАЛИСЬ ТІЛЬКИ НА 25% для нюйоркського стейту. Вже майже завершені звороти продажу льотерійних білетів у першому місяці новосхваленої стейтової льотерії виявляють, що з 360 мільйонів долярів річного прибутку, які вцілості призначений на розвиток шкільництва, заледви 100 мільйонів можна сподіватись, якщо продаж льотерії продовжувався б так само, як у першому місяці.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД БУДУЄ ДОМИ ДЛЯ ІНДІЯН. Бюро Індіянських Справ у Вашинґтоні поінформувало, що вже збудовано 69 мешканевих домів у резервації для індіянського племени Сіюкс в Північній Дакоті із загально запланованих 375 таких домів. В повідомленні сказано, що 90 відсотків індіян у тій резервації живуть в будинках нижче стадарту.

У СВІТІ

КОМУНІСТИЧНІ ЗАВОРУШЕННЯ В ГОНҐ КОНҐУ ПРИБИРАЮТЬ НА СИЛІ. Під час нових сударів між комуністами й поліцією в понеділок 10-го липня було знову чотирьох убитих, три комуністи і один поліцай. В місті продовжується страйк робітників транспорту, що в поважній частині спаралізував рух. Комуністи починають уже говорити про генеральний страйк, що ще більше загострить напружене положення в місті.

НА СЕРЕДНЬОМУ СХОДІ ВІДБУВАЮТЬСЯ НОВІ ПЕРЕГОНИ В ЗБРОЄННІ. Спостерігачі заявляють, що в останніх двох тижнях не припиняються совєтські достави зброї до Єгипту, що мало б не тільки заповнити ту прогалину, яку в цьому відношенні вибила блискавична поразка арабів у війні з ізраїльтянами, але й „надробити" втрату. Оцінюється, що від часу припинення воєнних дій Москва доставила Єгиптові вже понад 25,000 тон військового устаткування.

ЕСПАНІЯ ВИНАЙМИЛА АМЕРИКАНСЬКИЙ ЛІТАКОНОСЕЦЬ. Мова про літаконосець „Кабот", що брав участь в дев'ять великих морських битвах під час другої світової війни. Він має 11,000 тон та вцілості відремонтований та змодернізований в будівельних доках у Філядельфії. Еспанці винайміли його на п'ять років, перейменували його на „Дедальо" та, мабуть, використовуватимуть його головно до вправ у боротьбі проти підводних суден.

ФРАНЦІЯ ЗНОВУ ПЕРЕСТЕРІГАЄ ПРОТИ УЧАСТИ БРИТАНІЇ В СПІЛЬНОМУ РИНКУ. Пересторогу виголосив на сесії Ради Міністрів Спільного Ринку Европи французький міністер закордонних справ, вважаючи, що прийняття та участь Британії в Спільному Ринку відкине від нього інші европейські країни, причиниться до нової залізної заслони між Заходом і Сходом та до відновлення „холодної війни".

КОРЕЙСЬКА ОПОЗИЦІЯ ЗБОЙКОТУВАЛА ПЕРШУ СЕСІЮ НОВОГО ПАРЛЯМЕНТУ. Парлямент Південної Кореї був обраний в дуже суперечних виборах минулого місяця і в понеділок, 10-го липня, зібрався на першу сесію. Опозиційні посли цю сесію збойкотували, натомість влаштували демонстрацію, домагаючись нових виборів.

КОЖНИЙ ЧЕТВЕРТИЙ ЯПОНЕЦЬ „НЕНАВИДИТЬ" КИТАЙ. Так виявило опитування 3,000 японських чоловіків і жінок кожного віку. Тільки один на десять японців подав, що він „любить" китайських комуністів. Ті, що „не люблять" Китаю, у виясненні в великій більшості подали, що не люблять його за те, що він є під владою комуністів.

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ СУЕЗЬКОГО КАНАЛУ домагається Міжнародна Торговельна Палата, що має свій осідок у Парижі. Президент тієї установи, Артур К. Вотсон, що є президентом відомої компанії ІБМ (Інтернешенел Бізнес Машінс) вважає, що повинні бути зроблені всі заходи, аби звільнити Суез від будь-яких політичних впливів та коньюнктур і запевнити по каналі вільний проплив без залежности від будь-яких „обставин".

Менсфілд перестерігає перед можливістю нової світової війни

Вашинґтон. — Одну з найбільш критичних промов відносно війни у В'єтнамі перестерігаючи рівночасно перед можливістю нової світової війни, яка „може народжуватись у південно-східній Азії", виголосив у вівторок, 11-го липня, лідер демократичної більшости в Сенаті, сенатор М. Менсфілд. Згідно з інформаціями, сен. Менсфілд приготовив свою промову під час перерви в нарадах Сенату у зв'язку зі святом 4-го липня, але виголосив її в Сенаті щойно у вівторок 11-го липня, з думкою про поворот секретаря оборони Роберта МекНамари з інспекційної поїздки до В'єтнаму. Крім того, до ЗДА приїхав також на похорон своєї матері головний командант американських збройних сил у В'єтнамі, ген. Віліям Вестморленд, і передбачається, що він, перед поворотом до В'єтнаму, матиме нараду з президентом Джансоном. Сенатор Менсфілд у своїй драматичній промові запитував, що означає „проґрес" у в'єтнамській війні та взагалі який „проґрес" може бути у війні, що завжди приносить тільки смерть і руїну. „Проґрес" у тій війні віддзеркалюється тим, що початково там гинуло 10 осіб на рік, а тепер гине по 10 кожної години, а видатки на ту війну від початкових кількох мільйонів річно, зросли до 25 більйонів долярів. Менсфілд твердив, що Америка, очевидно, може вислати ще 100, 200 і більше сот тисяч нового війська, може асиґнувати ще нові мільйони, але де це все скінчиться і хто може сказати, що нова, третя світова війна вже не народжується в південно-східній Азії. Промовляли також інші сенатори і більшість з них, подібно, як лідер республіканської меншости сенатор Еверет Дірксен, висловлювали опінію, що коли ген. Вестморленд каже, що він потребує більше грошей, він повинен їх дістати.

Сенат схвалив законопроєкт про „позичкову правду"

Вашинґтон. — Сенат більшістю 92 голоси без будь-якого голосу проти схвалив у вівторок, 11-го липня законопроєкт про т. зв. позичкову правду, що зобов'язував би усіх продавців на кредит виявляти покупцям точно кошт кредиту. Загально оцінюється, що сьогодні в Америці кошт закуплених на кредит товарів виносить $12.5 більйона річно. Люди купують на кредит, не завжди здаючи собі справу з того, що за той кредит вони платять не тільки відсотки, але і додаткові кошти обслуги. Якщоб схвалений тепер Сенатом законопраєкт перейшов також у Палаті Репрезентантів та став законом, то ді кожний продавець на кредит був би зобов'язаний подати покупцеві докладний обрахунок коштів такого кредиту. Це відносилося б до більших закупів, як автомобілі, холодільники, телевізори, меблі і подібне.

Безробіття в ЗДА збільшилося на 4 відсотки

Вашинґтон. — Департамент праці повідомив, що кількість безробітних в Америці в червні цього року збільшилася на 4 відсотки та є найвищою за останніх 18 місяців. Це сталося не внаслідок втрати праці, але збільшення кількости тих, що шукають праці, бо збільшилася рівночасно і кількість затруднених і кількість безробітних. Згідно зі статистикою, кількість затруднених в червні ц. р. збільшилася на 790,000 і виносила 66.1 мільйона всіх затруднених. Загальна кількість незатруднених виносила 3.6 мільйона осіб, з того 1.1 мільйона дорослих чоловіків, 1.1 мільйона дорослих жінок і майже 1.5 мільйона молоді у віці від 16 до 19 років. Звертається увагу, що червень завжди є місяцем пошукування праці з уваги на шкільні вакації.

Люба Жук і Андрій Добрянський дадуть концерт на Союзівці цієї суботи

Андрій Добрянський

Люба Жук

Союзівка, Керґонксон. — Двоє із найвидатніших наших молодих артистів, піяністка Люба Жук з Канади і оперовий співак Андрій Добрянський виступлять на цій оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах з концертом в найближчу суботу, 14-го липня, в рямках щотижневих культурно-мистецьких імпрез. Концерт відбудеться, як звичайно, в концертовій залі „Веселки о год. 8-ій ввечері. Обидвоє артисти належать не тільки до найпопулярніших серед українців, але й здобули собі міжнародну славу своїми концертами і виступами на найбільших сценах. Концерт на Союзівці буде, мабуть, першим їхнім спільним виступом на одному концерті, А. Добрянському, який вже виступав на Союзівці в минулих сезонах та завжди мав ентузіястичне прийняття з боку публіки, акомпаніюватиме на фортепіяні піяніст Роман Стецура. Багато наших громадян, що досі могли тільки в пресі, українській і чужомовній, читати про великі успіхи Люби Жук і Андрія Добрянського, матимуть тепер нагоду побачити їх на сцені та послухати їхніх виступів.

В неділю, 16-го липня, о год. 8-ій ввечері, в залі Веселки, проф. Родослав Жук виголосить доповідь на тему: Питання української церковної архітектури. Доповідь буде ілюстрована.

Немає потреби збільшувати кількість американського війська в Південному В'єтнамі — вважає МекНамара

Сайґон. — Закінчивши у вівторок 11-го липня ц.р. свої чотириденні відвідини Південного В'єтнаму, секретар Оборони ЗДА Роберт МекНамара мав заявити представникам американського командування — згідно з повідомленням поінформованих кіл — що він не бачить конечности збільшувати видатніше кількість збройних сил ЗДА в Південному В'єтнаму. Під сучасну пору вах МекНамара висловив свою критичну оцінку застосування наявних збройних сил у військових операціях і водночас із цим своє незадоволення з дуже слабого використання збройних сил і людських резерв Південного В'єтнамуц Під сучасну пору перебуває у Південному В'єтнамі 464 000 американського війська і останніми місяцями ген. Вестмореленд й інші представники військового командуванням доводити конечність збільшити цю кількість до 515 000 і навіть до 600 000 в половині 1968 року. Справа збільшення чи не збільшення кількости американських військ буде обговорена й вирішена у Вашинґтоні президентом Джансоном, якому МекНамара передасть докладне звідомлення про ситуацію в Південному В'єтнамі. В нарадах з Президентом і шефами штабів збройних сил ЗДА візьме участь також головний командант американських військ у Південному В'єтнамі, ген. Вестмореленд, який — як думають у політичних колах Вашинґтону — й далі обстоюватиме конечність видатнішого збільшення американсьхик збройних сил. Не виключають також можливости, що уряд ЗДА вимагатиме видатнішого використання в боях з комуністичними партизанами військових з'єднань Австралії, Південної Кореї та інших союзних військ.

Південні в'єтнамці відбили сильну атаку комуністів

Сайґон. — Приблизно 250 південно-в'єтнамських вояків, з якими було чотирьох американців, відбили наступ приблизно 1,000 північно-в'єтнамських комуністів, які напали на південно-в'єтнамський табір, попередивши наступ сильним обстрілом. Табір находиться у віддалені 30 миль від Сайґону. Побачивши сильну перевагу ворога, оборонці табору покликали на допомогу важку артилерію і після обстрілу перейшли до протинаступу та відбили ворога, який на полі битви залишив 140 трупів. Тим часом, американська авіяція виконала впродовж 11-го липня 138 налетів на ворожі воєнні об'єкти, бомбардуючи зокрема склади зброї, пального і мости та залізницю в районі північно-в'єтнамської околиці Ганой.
аР9і

Ізраїль відмовляється виконати резолюцію ОН в справі Єрусалиму

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — В листі міністра закордонних справ Абби Ебана до генерального секретаря ОН У Танта ізраїльський уряд відкинув резолюцію Генеральної Асамблеї ОН, яка вимагала, щоб Ізраїль скасував свої заходи, спрямовані на уніфікацію Єрусалиму. Відкидаючи цю вимогу, ізраїльський уряд твердить, що започаткована ним адміністраційна й муніципальна інтеґрація Єрусалиму передбачає леґальну базу для охорони святих лісць в Єрусалимі. Водночас із цим Ізраїль дав свою згоду на стаціонування обсерваторів ОН вздовж ізраїльсько-єгипетської перемирної лінії понад Суезьким Каналом, узалежнюючи тільки цю свою згоду від такого ж виконання тієї вимоги Об'єднаних Націй урядом Об'єднаної Арабської Республіки. Резолюція ОН в справі Єрусалиму була прийнята Генеральною Асамблеєю 4 липня цього року за ініціятивою Пакістану 99 голосами проти 0 при 20 стриманих. Відмова Ізраїлю виконати цю резолюцію викликала негодування в колах ОН. Пакістанська й інші делеґації обмірковують заходи для наватрування Ізраїлю в цій справі. В прийнятій 4 липня резолюції був висловлений заклик, щоб Ізраїль стримався від своїх заходів, спрямованих на зміну статусу Єрусалиму й разом з цим Генеральна Асамблея уповноважувала генерального секретаря сповістити до одного тижня Генеральну Асамблею та Раду Безпеки про виконання згаданої вимоги.

Д-р Василь Тисяк, оперовий співак, помер у Торонті

Торонто, Канада. — В суботу, 8-го липня, тут помер на 66-му році життя один з найвидатніших колишніх українських оперових співаків, учасник визвольних змагань в рядах Леґіону Українських Січових Стрільців, сл.п. д-р Василь Тисяк. Похорон відбувся в понеділок, 10-го липня, з церкви св. Миколая в Торонті.

Кубинські революціонери захопили і звільнили панамський корабель

Маямі, Флорида. — У вівторок, 11-го липня, з маямської пристані відчалив на море панамський вантажний корабель, що відбуває реґулярні подорожі між Маямі і Матіяс де Ґальвез у Ґватемалі. Залога корабля складалася із 34 кубинських моряків і на кораблі було ще сім подорожніх. На деякій віддалі від Маямі, приблизно опівночі, із спідніх приміщень корабля вийшло несподівано шістьох добре озброєних кубинців і без спротиву захопили корабель, поінформувавши його залогу і подорожніх, що „тепер деякий час заждемо". Ждали понад годину і тоді спокійно перейшли на, мабуть, рятунковий човен та поплили в напрямі берегів Флориди і там зникли в темноті ночі. Ніхто точно не знає, хто це був і що означало це захоплення корабля. Моряки і подорожні винесли враження — із розмов між непрошеними гостями на кораблі — що це були антикомуністичні кубинські революціонери та що вони захопили корабель і на ньому очікували іншого, мабуть кастрівського корабля. Коли ж той не показався, вони залишили здобутий корабель і вернулись назад на Флориду.

ПОМЕРЛА ОЛЬГА ТАРАПАЦЬКА,

Джерзі Сити. — У вівторок, 11-го липня, тут померла св.п. Ольга з Левицьких Тарапацька, внучка найвидатнішого західньо-українського політичного діяча кінця 19-го і в першій половині 20-го століття, першого голови уряду Західньо-Української Народної Республіки в 1918-му році, д-ра Костя Левицького.

Комуністичні заворушення в Гонґ Конґу тривають, в місті вийнятковий стан

Заворушення в Гонґ Конґу. Студенти - комуністи, зайнявши „стратегічні місця" під транспарентами, вигукують „визвольні гасла", підбурюючи до заворушень робітників, що виконують свою щоденну працю.

Гонґ Конґ. — Започатковані комуністичними ворохобниками в цій британській коронній колонії заворушення і страйки продовжувалися з непослабною силою також і в середу 12 липня, уже третій день із черги. В місті проголошено вийнятковий стан і заборону виходу на вулиці вночі. Зорганізовані комунокитайськими аґентами місцеві ворохобники, кількість яких оцінюють на 800 людей, тероризують своїми нападами окремі дільниці, демолюють урядові установи і крамниці, обкидують поліційні авта вибуховими й запальними матеріялами тощо. При появі поліції вони розпорошуються і продовжують свою „війну" із дахів міських будівель. Головними кватирами й базами ворохобників є дві великі департаментові крамниці в Гонґ Конґу, власники яких є комуністами і підтримують підривну комуністичну акцію. Ситуацію в Гонґ Конґу ускладнює той факт, що ця колонія узалежнена в постачанні води від резервуарів, які находяться на території комуністичного Китаю. Після вичерпання минуломісячних достав в місті настала криза й воду виділюється для населення в обмеженій кількості.

У Московській області „знайшли" документальний кінофільм з 1917-18 рр. „Украинское движение"

Київ. — Засекречуваний впродовж майже півстоліття великої історичної вартости документальний кінофільм під назвою „Украинское движение" — „Український рух", був ніби знову „віднайдений" в місті Красногорську, Московської области, де є філіял загальносовєтського Центрального Державного Архіву кіно-фото-фонодокументів СССР. Про нібито знахідку повідомив журнал „Україна" з червня 1967 р. у статті під заголовком „Цей фільм дивився Ленін", із зазначенням, що на вимогу Леніна йому було послано з Києва той фільм, але в скороченому варіянті, і що „Ленін його вивчав". Кінофільм „Український рух" був знятий оператором П. Новицьким у Києві, з рамени „Відділу соцхроніки Скобелівського Просвітнього Комітету Києва", у 1917 р. і в 1918 р. Фільм має 2 частини, разом 240 метрів; Ленінові був показаний уривок в 95 метрів, що стосується большевиків у Києві. На тому документальному фільмі знято: у першій частині — мітинґ і військова парада на Софіївській площі та Хрещатику на честь Української Центральної Ради, членів Центральної Ради; українські вояки і офіцери вітають голову ЦР проф. М. Грушевського, генерала Маленка; є кінокадри з міністром внутрішніх справ, письменником Вол. Винниченком. Журнал „Україна" не подає, чи у фільмі знято також Головного Отамана сл. п. Симона Петлюру. У другій частині „Українського Руху" показано озброєну большевицьку варту в Києві біля приміщення так зв. „Ради робітничих і солдатських депутатів", членів того совєту, на чолі з росіянином А. Івановим, відвідини спільної могили збольшевичених заворушників з заводу „Арсенал", яких розгромили війська Центральної Ради — ту могилі відвідала майже в повному складі большевицька так зв. президія Київської ради робітничих і солд. депутатів. Журнал „Україна" називає кадри, пов'язані з УЦР — „справжнім шабашем націоналістичної зграї", а вояків УНР — „вусатими ляндскнехтами" тощо. Зазначено, що Кіно-фотоархів УССР не має жодної копії того кінофільму, не згадано про нього і в „Українській Радянській Енциклопедії".

На український курс Манітобського ун-ту зголосилася задовільна кількість студентів

Вінніпеґ. — Понад 70 студентів і вчителів подали заяви на літній Український Курс при Манітобському університеті і, таким чином, відпали побоювання, що курсу не буде через нестачу бажаючих студіювати. Заяв так багато, що дирекція вирішила створити цього літа дві кляси, бо на одну було б забагато студентів. Як повідомив тижневик „Український Голос" із Вінніпеґу з 28 червня, дня 3-го липня мало розпочатись навчання на Українському Курсі в Колеґії св. Андрея, що триватимуть до 3-го серпня. Кількість зголошених студентів і там уже перевищила 50 осіб, а сподівано буде щонайменше 75 осіб.

УКРАЇНЦІ ВІДБУДУТЬ ПРОЩУ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

Шикаґо. — Дня 19 липня з Шикаґо і з Ню Йорку вирушить у подорож до святих місць група українських прочан, з ініціятиви Єпархії св. о. Миколая. Прочани відвідають Люрд, Атени, Царгород, Святу Землю, Рим, Лісбону та Фатіму. Подорож триватиме до 9-го серпня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Гонґ Конґ на черзі

Ще ніколи в історії не було такого страху перед війною, як існує він тепер в добі атомової зброї. І ще, мабуть, ніколи не було стільки суперечностей та „запальних пунктів", що могли б довести до війни, як їх натворилось тепер, в добі страху перед війною. У В'єтнамі війна продовжується й її ні кінця, ні краю їй не видно. З комуністичних джерел інформують, що на подібну „визвольну війну" закроюється в Бурмі. З ізраїльсько - арабським конфліктом пробує дати собі раду Рада Безпеки Об'єднаних Націй. В Африці мають свої війни Конго і Нігерія. Болівія в Південній Америці просить Аргентину, щоб допомогла їй в боротьбі проти організованих і керованих кубинськими спецами від революції комуністичних партизанів. До цього реєстру, який можна б продовжувати, долучився тепер Гонґ Конґ, одна з останніх колоній Великобританії.

Політики і знавці міжнародних відносин розгублені в здогадах щодо причин і цілей останніх заворушень в Гонґ Конґу. Вони почалися 6-го травня малозначним страйком в індустрії і вже в наступних днях почали набирати „визвольного" характеру. Комуністичні ворохобники із зростаючою відвагою почали висувати гасла про прилучення Гонґ Конґу до червоного Китаю, а в своїх виступах проти британської поліції користувались комуно-китайською зброєю. Це насуває думку, що „акція" почалася з ініціятиви Пейпінгу. Але були й інші здогади. Гонґ Конґ в теперішньому положенні є для червоного Китаю не тільки „вікном у світ", але й справжньою „копальнею золота". Власне через Гонґ Конґ і його порт відбувається посередня міжнародна торгівля з червоним Китаєм, яка напевно припинилася б, якби Гонґ Конґ став адміністраційною частиною Китаю. В такій ситуації виникає інший здогад: можливо, що місцеві комуністи цими заворушеннями намагаються змусити Пейпінг до відповідної акції, хоч це менш правдоподібно, бо комуністи нічого не починають без наказу й апробати „з центру".

Британська поліція та адміністрація Гонґ Конґу реагує на комуністичні заворушення дуже обережно, намагаючись — як це характеризують спостерігачі — діяти не тільки рішуче, але й мудро. Це тому, що ніхто з певністю не знає „в чому справа", але при всіх міркуваннях і здогадах кожний побоюється, що Гонґ Конґ може бути на черзі, що комуністи, заки остаточно по нього посягнуть, також бажали б „випробувати ґрунт", збагнути можливу реакцію вільного світу перед остаточним замахом на цю важливу не тільки торговельну, але й стратегічну базу на Далекому Сході.

Для чужої кишені

„Головний підсумок великого 50-річчя для України ми вбачаємо в тому, що вона в сім'ї братніх народів стала соціялістичною республікою з високо розвиненою сучасною індустрією, інтенсивним сільським господарством". Таку заяву зробив перший секретар компартії в Україні, московський гавляйтер П. Шелест, на сторінках московської „Літературної Газети". Оминаючи вже навіть пропагандивного означення, що УССР — це нібито держава, П. Шелест твердить, що „ідеї пролетарського інтернаціоналізму — невід'ємна частина ідеології українського народу". На доказ розвитку господарства УССР, він сказав, що „сьогодні Українська ССР займає перше місце в Европі по виробництву чавуну, сталі, прокату, видобутку природного газу й залізної руди, випуску маґістральних тепловозів". Совєтська Україна мала б, за словами Шелеста, перегнати навіть ЗДА по видобуванню вугілля й руди та виплаву криці, якщо підраховувати продукцію на душу населення . . . Крім того, заявив Шелест, „загальний обсяг зовнішньо - торговельного обороту республіки становить майже четверту частину загальносоюзного". УССР експортує свої вироби „до 12 соціялістичних, в 21 капіталістичну й 48 країн, що розвиваються" . . .

Зрозуміла річ, що й колонія мусить прогресувати . . . Інша річ — куди йдуть плоди усіх тих прогресів? Чому Україна, переганяючи, за твердженням Шелеста, в дечому вже навіть ЗДА, і досі так убого вбирається, так скромно харчується, має неполазні „шляхи", прохає від рідних за кордоном пакунків - допомоги? Чому в УССР і далі село не має товарів широкого вжитку, а місто — достатньо городини, молока, м'яса? Чому й далі є проблема „де купити" — від струн для ґітари до цвяхів і голок?

Варто б про колоніяльний визиск України розповісти нашим співгромадянам американцям під час відзначування Тижня Поневолених Націй. Бо є про що розповідати і треба інформувати про все — від русифікації до економічного грабунку „союзних республік".

Богдан Галайчук

ЛАТИНОАМЕРИКАНЦІ СТАЛИ В ПРИГОДІ

Буенос Айрес. — Голосування у Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй 4-го липня творить спектакулярну програму СССР: відкинено осуд Ізраїлю, представлений по черзі під збірною невтралістичною фірмою, опісля альбанською, під кубанською, і врешті під совєтською: невтралістичний проєкт дістав 57 голосів, совєтський всього 45. Це заслуга латиноамериканського проєкту, чітко протиставленого невтралістичному, який, щоправда, теж не здобув більшости (дістав лише 57 голосів), але відтягнув від невтралістичного 10 голосів муринських держав (африканських та антильських).

Не від сьогодні відомо, що невтралізм не має нічого спільного зі справжньою невтральністю, а творить дискретне видання поплентатства: адже на невтралістичні конференції допущено навіть Кубу; його вістря звернене проти імперіялізму, але у чисто марксистському сенсі, себто, практично, проти Заходу. Недавня левантинська війна поставила невтралістичний бльок перед твердою пробою. Соромно не витримати першого удару невеличкого Ізраїлю, тому Нассер твердив, мовляв, він програв війну з Америкою. Папір усе витримає, телевізійний екран теж; але ні араби, ні їхній московський „протектор" навіть не пробували підтримати офіційно, перед Об'єднаними Націями, ту казку. Це зовсім не перешкодило невтралістам потрактувати невдалу збройну перемогу як „імперіялістичну"; коли, мовляв, наша позиція незгідна з дійсністю, тим гірше для дійсности. Неважне, хто бльокував кого, хто хотів кого скреслити з мапи, хто проголосив святу війну; ці подробиці, другорядні — з погляду невтралістів. Єдиний критерій: хто кому дав в шкуру; раз ізраїльтяни, у висліді перемоги, окупували чималу частину території трьох арабських держав, так значить вони — агресори, тому мусять негайно евакуювати їх. Щойно опісля, „у слушному моменті", генеральний секретар Об'єднаних Націй має визначити особистого представника, який ввійде у контакт з обома заінтересованими сторонами, щоб „розглянути питання тої частини світу".

Ізраїль чекає того „слушного моменту" вже 19 років, і дочекався покищо замкнення Тіранської протоки та спроби скреслити одну державу з політичної мапи. Тому та пропозиція, наявно неспівмірна з реальним співвідношенням сил, могла викликати поблажливу усмішку. Дивним дивом, її прийнято з повагою не лише араби, не лише СССР, але і Франція чи, точніше кажучи, де Голль. Данія пробувала протиставити іншу резолюцію, за яку могли б голосувати західні й прозахідні держави, але без ніяких виглядів на успіх, бо з перспективи Третього Світу, лиш Данія імперіялістична, але навіть Андора.

Але тут стали в пригоді країни Латинської Америки, яких ніхто в ніякому разі не може зарахувати до імперіялістичних держав; це до того проєкт предложив представник наймолодшого члена ОАС'у (прийнятого у лютому ц. р., в Буенос Айресі, на 3-ій Надзвичайній Панамериканській Конференції) Трінідад - Тобаґо. Це, до речі, єдиний нелатинський член тієї Організації, населення якого мовно належить до англійського світу, расово до антильського, себто до африканського. Латиноамериканський проєкт резолюції домагається, щоб:

1) Ізраїль відкликав усі свої збройні сили з територій Йорданії, Сирії та З'єднаної Арабської Республіки, що їх окупував у висліді недавнього конфлікту;

2) Обі сторони закінчили воєнний стан та встановили коекзистенцію, основану на добросусідських взаєминах.

У латиноамериканському проєкті слід підкреслити два позитиви: перше, він не ставить речення ізраїльської евакуації; друге: він домагається припинення воєнного стану, що його арабські держави втримують вже від 19-ох років. Тим самим, він дає змогу Ізраїлеві потрактувати евакуацію як перемогу мирового середовища, який покінчив би з абсурдним воєнним станом, що його арабські держави „плекають" вже 19 років, і що його бажали б втримувати до суду віку, при ентузіястичній підтримці СССР та деголлівської Франції.

Слід добавити, що деякі — зрештою малочисленні — латиноамериканські представники були проти включення до проєкту резолюції вимоги покінчення з воєнним станом, але поступилися перед поставою подавляючої більшости. Таким способом ще раз потверджено традиційна схема: латиноамериканці постійно зударяються з Вашингтоном на терені ОАС'у, деколи навіть на терені ООН: Мехіко займало там гостру протиамериканську поставу після висадки на Кубі чи, у 1965 році в Санто Домінґо. Але таки дають підтримку Вашингтонові у його зударах з Москвою на великих світових форумах.

Постава латиноамериканських держав тим більше гідна уваги, що деякі з них мають чималі арабські меншини, яких представники входять до місцевої провідної верстви. В останній Державній Раді Уруґваю, що заміняє вагою замість одноособового голови держави, подібно як совєтська Президія Верховного Совєту чи швайцарський Бундесрат, один з 9-ох членів звався Абдалла. Таке саме прізвище мав один радикальний посол в Арґентині, а в чілійському парляменті теж не бракує арабів. Зокрема Аргентина мала дуже поважні мотиви, що не ангажуватися проти арабів.

З ніякою арабською державою не мала Арґентина ніколи непорозумінь, зате ізраїльське конто обтяжене порванням Айхмана. Замість домагатися видачі того нацистського достойника, винуватого у екстермінації жидів, ізраїльські таємні аґенти порвали його — і вивезли літаком, яким приїхала ізраїльська делегація на святкування 150-их роковин арґентинської незалежности... Арґентинці пережили той факт, як нарушення їхньої територіяльної суверенности у виняткове принижуючих умовинах.

Подібне можна сказати про поведінку обох меншин. Арабська меншина працьовитістю майже дорівнює японській, арабських імен не зустрічається у поліційній хроніці, політична постава бездоганна. На жаль, годі сказати те саме про жидів. Провід жидівських колонії (Д.А.І.А., в еспанських ініціялах), дарма що протикомуністичний, деколи йде необережно на комуністичні провокації, виступаючи в ім'я расової солідарности, в обороні жидівських комуністів. Наприклад, перед кількома роками арґентинська опінія була глибоко порушена т. зв. справою Сіроти. Молода жидівка, на прізвище Сірота, зголосилася на поліцію зі скаргою, мовляв, якісь невідомі типи притримали її на вулиці та витяли їй свастику на рамени. Лікарі - експерти ствердили, що йдеться без сумніву про провокацію: свастику затято легесенько і рівномірно, пильно вважаючи, щоб лянцет не пішов у ніякому місці глибше наскірка: така „чиста робота" не була б можлива вночі, на вулиці, коли Сірота — як вона твердила — пручалася. Сірота нотирйна комуністична провідниця, яка, до речі, була дуже активна теж минулого року, при організації комуністичного спротиву на тутешньому державному університеті. Але Сірота жидівка і це вистачило, щоб Д.А.І.А. заанґажувалася в обороні провокаторки, ставлячи під сумнів лікарську експертизу.

Ще прикріша ситуація витворилась була після Онґанісового переворо т у, бо йшлося не про поліцію, а таки про сам уряд. Тутешні комуністи розбудували були по - мистецьки широку фінансову базу у формі кредитової централі кооперацій. Здавна було відомо, хто керує справою та куди йде дохід; це було темою безчисленних пресових коментарів; толерантність супроти комуністичної інфільтрації кооперацій творила одно з обвинувачень проти Іліі. Та коли, після перевороту, уряд врешті рішт ударив по тій комуністичній надбудові, „Ню Йорк Таймс" записав це на рахунок... антисемітизму, тому, що в дирекції кредитової кооперативної централі було теж кількох жидів, які далеко не творили більшости. Було б вистачило, щоб Д.А.І.А. спростувала фальшиву інтерпретацію, у відповідній заяві — але Д.А.І.А. такої заяви не видала.

Подібне трапилося з університетом. Як відомо, пі-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Іван Коцур

ЧЕРЕЗ ЗВІТНІСТЬ ДО ПОЖЕРТВ

Товариство Дивізійників „Броди - Лев" зробило мені особисто милу несподіванку: зі закликом - проханням про пожертви на кошти опіки над могилами українських вояків, переслано рівночасно звіт про його діяльність та фінансовий звіт про його приходи та розходи. Так повинен виглядати кожний заклик той, чи іншої установи про пожертви на таку, чи іншу ціль. Всі установи, які звертаються до громадянства про пожертви, повинні давати йому звіт зі своєї діяльности та ясний фінансовий звіт. Ясним звітом можна назвати звіт поданий щорку в тій самій формі з тими самими родами приходів і розходів, поданих кожний їх рід окремо. Не можна лучити в одній позиції різні роди приходів, чи розходів, бо це затемнює звіт, затемнює образ господарки і може довести до невірних позитивних чи неґативних висновків.

Тут треба б вияснити, що до публічних звітів в пресі (в часописах, в яких закликають до пожертв) не є обов'язані лише установи, які опирають свою діяльність виключно на членських внесках та на приходах з уряджуваних ними імпрез. Про це звітують вони на Загальних Зборах перед своїм членством. Але їх повинні давати установи - організації, які опирають свою діяльність вцілості, або головно на пожертвах всієї української громади. Це є в інтересі установи, як такої, як рівнож в інтересі справи, якій вони заступають.

Не можна сподіватися пожертв громадянства для установи, яка не дає такого звіту, або дає його в затемненій формі, що зовсім унеможливлює оцінку її господарности.

Для прикладу наведу три давніщі звіти трьох допомогових установ, не важно, як вони називалися.

I. Адміністраційні витрати — 25,336.90; культ.-осв. праця — 12,926.48; допомоги — 4,381.83, і т. д.

Це не є ясний звіт. Тут оправдано можна сказати — „громада по... сорочці, а бідному... нитка. Ця установа вичеркнула потім зі своєї назви слово „допомоговий".

II. Платні — 19,552.71; Допомогова акція — 181,510.-00, і т. д.

Це є затемнений звіт, бо получено тут в одній позиції кошти акції, то є організації допомоги зі сумою допомоги, як такої.

Таких неясних звітів можна б навести багато. От, хоча б звіт УККА за 1966 рік. В ньому подано м. і., що адміністраційні ви д а т к и (платні, подорожі, телефони й телеграми, канцелярійні видатки, пошта і др.) виносили дол. 29,140.90. Тут треба було подати принаймні три окремі позиції — платні, канцелярійні витрати та подорожі (чиї, куди та по що) В кожному разі треба висловити признання для УККА за подання звіту до публічного відома.

III. До липня цього року (від початку існування — І. К.) грошові вплави винесли 1.187,620.83; розходи — 1.-155,022.71; залишилося — 32,618.12.

Це очевидно жадний звіт. Можна припускати, що ця установа не мала відваги подати повного, ясного звіту. Можна підозрівати (може й неслушно), що в цій установі мало місце марнотратство, безгосподарність, яка виступає звичайно там, де немає достаточної об'єктивної контролі, де зле зорганізовано працю, де при правильній організації мовна була б осягнути наміченy цю ціль багато дешевше, а при тому й краще.

Пригадую собі звіт спеціяльної комісії, визначеної свого часу президентом Гувером для устійнення безгосподарности у великих підприємствах. Комісія ця ствердила, що втрати з браку контролі (злої організації) винесли від 40-57% всіх коштів... Тут входили в гру грубі мільйони приватного капіталу. В наших умовинах ходить про тисячі й десятки тисяч пожертв, які можуть марнуватися через невластиву організацію праці та невластиве керівництво.

На одній з лекцій в Інституті Наукової Організації Праці в Варшаві запитав нас - слухачів лектор: хто з панів дасть дефініцію умового працівника? — Той, хто працює умово — відповідали. На це сказав він, що це неправильна дефініція... — Умовий працівник — сказав він, — це такий працівник, що не думає... На наш сміх заявив нам, що до такого висновку він прийшов на підставі його тридцятьлітньої організаційної практики і давав цілий ряд переконуючих примірів.

Можна б і у нас навести цілий ряд прикладів про те, що ми не все думаємо, що ми забираємося до таких чи інших дій, не передумавши їх до кінця. Потвердженням того є рівно ж знаний вислів д-ра А. Фіґоля, що ми не здали іспиту на вершинах, бо де як де, але на вершинах треба таки думати й думати до кінця. Я сказав би, що головною причиною тих неуспіхів, і то не лише на вершинах, є іґнорування, або незнання найприлітивніших засад всякої організації (підприємства, установи, чи поодинокої дії), якими є:

1. Устійнити ясну ціль — мету, до якої змірямо.

2. Устійнити докладно — якими шляхами змірятимемо до осягнення тієї цілі, то є устійнити докладний плян праці.

3. Устійнити виконавців того пляну.

4. Устійнити фонди, які потрібні для осягнення тої цілі (бюджет).

5. Устійнити джерела тих фондів — звідкіля ми їх отримаємо, придержуючи і є при тому засади — відповідні особи на відповідні місця та намагання виконати ціль праці при найменшій витраті сил та коштів.

Коли ми пропустимо, не устійнимо докладно хоча б одної з повищих засад, то ми не можемо надіятися на повний успіх наших задумів, мимо витрати багато сил та коштів.

І на це ми могли б навести ряд прикладів із нашого „загумінку".

Можна припускати, що та, чи інша Управа сама завважує свою безгосподарність та й тому не має відваги давати звіту зі своєї діяльности, зокрема фінансового звіту, або дає його в затемненім виглялі.

Рівночасно можна сміло ствердити, що коли б така, чи інша Управа мусіла здавати публічні звіти про свою діяльність та про її фінансову господарку, то вона сама контролювала б дуже докладно свої витрати віднесно їх доцільности, вона сама дбала б про господарність, щоб мати потім оправдану підставу звертатися до громадянства про дальші пожертви.

Публічні звіти — з одного боку охоронять Управи перед безгосподарністю, а з другого боку — здобувають довір'я громадянства до даної установи, і тим самим причиняються до побільшення пожертв на виконання намічених й поданих перед до відома громадянства, завдань.

Не можна нарікати на не жертвенне громадянство про зменшення жертвенности на таку чи іншу ціль. Воно напевно складе свої щедрі пожертви, але воно мусить знати, на що воно мас ці пожертви складати та опісля отримати й звіт з ужиття тих пожертв.

З'ясовують причину високих втрат морської піхоти у В'єтнамі

Сайґон. — Американське військове командування, як теж воєнні кореспонденти західної преси з'ясовують винятково високе число жертв морської піхоти в одному дні — в минулу неділю. У тому дні загинуло 85 вояків з двох сотень морської піхоти, які вийшли були з містечка Контієн у розвідку. Ті сотні не були повні й нараховували разом кругло 250 вояків. За одну милю на північний схід від названого містечка оте з'єднання впало в засідку: спершу американських вояків обстріляно сильним мінометним і скорострільним вогнем, а зараз потім наскочило на них кругло 500 ворожих вояків. Вони встигли відрізати частину американського з'єднання і таким чином не залишити з американсь к о г о з'єднання майже нікого цілого: крім 85 убитих — 170 було ранених. Спершу казалось про 35-ох „пропавших у дії". Щойно через два дні вдалося танковому з'єднанню дійти до того бойовища, віднайти тіла отих 35-ох вбитих морських піхотинців і забрати їх. Комуністи забрали вбитим мінометі і легкі скорострілі, але залишили крісла.

Михайло Данилюк

ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК

(14)

Недавно відвідував Крем'янець генерал Капустянський. Виголосив публічну доповідь, під кінець якої німецькі жандарми обскочили будинок. Лисий врятував його чвіркою коней, що стояли напоготові, в той час, як люди навмисне збились біля дверей, загативши доступ жандармам. Генерал опинився на хуторах біля Бережець, де відбував наради.

У заключному слові, перед від'їздом, розвів руками, немов ще щось роздумував.

— У вас тут, миленькі, якесь інше повітря, якось інакше пахнуть ліси і земля. Щось тут колотиться. Це ж недаремно на уяви у Львові підноситься волосся на голові, як приходять ваші зв'язкові. Я думав — сам побачу. Але тепер не знаю. Цього сказати неможливо, можна лише відчути. Знаю тільки, що відмолодили ви мене на двадцять років. І хто б подумав . . .

Еге ж, хто б подумав? Хто з наших провідних, старшинських, зв'язкових, а навіть бувалих штабових людей міг передбачити? А котрий із окупантів міг би уявити такий розвиток подій серед „тутешніх"?

Волинь дихала на повні груди.

Ось черкніть сірника — і все полетить під хмари. Земля набубнявіла новими паростками. А коріння пішло глибоко, аж у заорані могили предків.

З людських очей стали палаючі вогники, що пронизували всі границі, всі залізні шоломи, всі задуми „Нової Европи", навіть кожний цвях у підкові німецького солдата, що ступав по нашій землі.

У грудях виріс одчайдушний бунт.

А в голові посіявся крилатий задум.

І Лесі Українки „жити хочу" — стало законом дня.

*

Якось у селі, там у лісах під Уґорськом, відбувся збір, щось ніби віче. Приїхало троє юнаків із Крем'янця погомоніти з селянами, розвідати про дух, оглянути терени.

У просторій стодолі Корнила зійшлися сусіди, навіть кілька з хуторів прийшло. Під вечір наповнилось. Нарешті вийшов студент.

— Громадяни! Дорогі брати!

Говорив міцним, дзвінким голосом. Згодом промова перейшла в патос із болем. Говорив про німців, про німців. Говорив про Україну, народ. Закликав до саботажу харчової розпарядки, яку німці вже вспіли накласти на села. Закликав не здавати німцям зброї, яку, безперечно, селяни мали, визбиравши її гарненько по шляхах, як утекли червоні.

Селяни сиділи на стільцях, околотах соломи, в'язках сіна. Крутили в газетний папір дрібненько покришений самосад і, пронизуючи студента блискучими очима, пускали клуби диму, такого їдкого, що муха не пролетить — упаде, як казав дід Юстим.

— А звідкіля ви, хлопці, будете? — спитав Терешко, тої із хутора.

Хлопці сказали. Один — син учителя з-під Почаєва, один — із недалекого села, а третій — ген аж із Львова. З того Львова, що то перед війною там наші вчені люди те й робили, що газети друкували. По ті газети і з цього села їздили в Збараж. Значить, хлопці свої.

— Тож це найголовніше, що свої, — обізвався дід Юстим, спершися на січкарню, що стояла в куті. — Бо то, ондечки, поляки все присилали нам якихось паничиків, що лише цвенькали. Намовляли до костьола, бач, їм захотілося. Совіти присилали тих, у кепках із довгими дашками і куртках, тих, так сказати, вчених політруків, що ніяк не втрополо, про що говорять. Призначили Степана, що був сторожем у школі, на верховода. Комісаром, казав, незабаром буду. А він такий самий дядько, як і ми. А ось це, як видно, маємо своїх вивчених людей. Це ж наші хлопці, плоть від плоті нашої. Таки дочекалися своїх вивчених. А ви-но нам, осьдечки, розкажіть, який то ваш провід? Генералів багато масте? А хто на місці Петлюри?

Розмови затягнулись у глибоку ніч. Студент обіцяв, що до села прийде поговорити полковник Ш., „справжній петлюрівець". На прощанні Корнило чухався в потилиці.

— Та воно тес, знаєте, — не міг відразу рішитись, — як уже треба буде — ми щось дамо. Юстим двадцять бляшанок набоїв має, Микола — „діхтяра", рушниць з десяток буде. У мене за хлівом, у лупиках два міномети і десь із півсотні мін. Шкода, що мало. Я їх по одній у клуночі переносив, боявся клятих. . .

Ген поза село, на шлях, що круто біг на Уґорськ, проводжали селяни трьох юнаків. Світало. Кропив дрібненький, волинський дощик. Колеса гуркотіли. Юнаки їхали на Уґорськ, потім плянували на Шумськ, а там побачать . . .

Прощаючись, казав їм старий Пилип:

— Як робити, то вже всім. Тільки ж, що я вам дам? Що я, старий хлібороб, можу дати цій нашій Україні? Хіба оце . . . — і сімдесятлітній Пилип простягнув свої руки, повернувши їх долонями вгору. Вони були вкриті вузлами мозолів . . .

Студент припав до тих рук і довго, довго тримав їх у своїх теплих юнацьких долонях.

НАЙВИЩИЙ СУД У СТЕЙТІ НЮ ЙОРКУ РОЗГЛЯДАЄ скаргу, що її зголосила жидівська організація „Анті-Діфемейшен Ліґ оф Бнай Брит" — Ліґа проти дискримінації, — проти основників подібної організації американських італійців, які прийняли також назву „Анті-Діфемейшен". Бнайт Брит вважає, що італійська організація з подібною назвою внесе баламутство.

СЕКРЕТАР ПРАЦІ ВІРЦ ПРОТИ НАЙМАННЯ ЧУЖИХ СТРАЙКОЛОМІВ. Відкликаючись на федеральний закон відносно охоплених страйком районів, Вірц заборонив наймання мексиканців для поборювання страйку фармерських робітників в долині Ріо Гранде.

АМЕРИКАНЦІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ, ІНК.

ЗАКЛИКАЄМО ВСІХ УКРАЇНЦІВ ВЗЯТИ УЧАСТЬ РАЗОМ З ІНШИМИ НАЦІОНАЛЬНИМИ ГРУПАМИ

— В —

Урочистому закритті

ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

що відбудеться

в неділю, 23-го липня 1967 р.

на острові Статуї Свободи

В ПРОГРАМІ:
В Катедрі Св. Трійці (при Бродвей і Волл стріт), о годині 11-ій перед полуднем буде відправлена СЛУЖБА БОЖА в намірені всіх поневолених народів і відбудеться прийняття для їх представників.
ВИМАРШ прапороносців на площу перед Статуєю Свободи, американський гимн і відкриття; благословення прапорів; промови політичних діячів і схвалення резолюцій.

Доїзд з Ню Йорку (Мангеттен):
Підземкою від Бас Термінал або від Ґренд Централ (залізнична станція) на 42-ій вулиці до Саут Ферре в долішньому Ню Йорку, а потім пароплавом до острова. Пароплави відпливають через кожних 30 хвилин.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ АВПН.

Твін-Ситі, Мінн.

ВІДЗНАЧЕННЯ РІЧНИЦІ СМЕРТИ ПЕТЛЮРИ ТА ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ

Травень місяць є місяцем відзначень і спогадів про героїв, які поклали свої голови за нарід свій і пролили кров за батьківщину свою. Вже небагато лишилося в живих тих, які героїчно боролися з напасниками, відбиваючись від червоних і білих та червоно-білих.

Кожного року по одному в кожній українській громаді відходять вони туди, де вже нема ні смутку, ні зітхань...

Цього року Громадський Комітет в складі представників організацій: Головна Управа Союзу Укр. Ветеранів в ЗДА; Станиця СУВ в Твін-Ситі; громада церкви св. Юрія Переможця в Міннеаполісі; Т-во Прихильників УНР; Т-во Сприяння УНРаді; Укр. Пласт в Твін-Ситі; Укр. Куль.-Мист. Клюб Міннесоти; Об'єднання укр. мистців Міннесоти; ОУРДП Міннесоти і Відділ УРСоюзу возвеличили 50-ліття Великої української революції, повстання Української Народної Республіки і трагічну смерть (41 річниця) Голови Директорії і Головного Отамана військ УНР, сл.п. Симона В. Петлюри та 50-ліття відновлення українських збройних сил, — з'їздом українських ветеранів в Америці в м. Міннеаполіс, Міннесота.

З'їзд відбувся в суботу 10 червня 1967 р. в залі при церкві св. Юрія Переможця в Міннеаполісі. Делеґатів прибуло 12 і представників місцевої станиці було 22. Загальне число учасників з'їзду було 34. На з'їзді була доповідь ген.-хор. В. Филоновича про „Організацію збройних сил і наявний стан ветеранських організацій в Америці". З'їзд виніс резолюцію Світовому Конґресові Українців під гаслом: — „50-ти ліття відновлення Української Державности".

Цей з'їзд звеличали своєю присутністю Віце-президент УНР в екзилі проф. Микола Степаненко і делеґати Литовської Громади з Шикаґо під проводом голови п. Шімкуса та п. С. Діршантанса, бувшого міністра оборони Литви.

По з'їзді в суботу ввечорі влаштовано прийняття - зустріч віце - президента М. Степаненка з громадянством Міннесоти в „Ніколет" готелі. Після привітань, які склали представники всіх організацій міст Міннеаполіс і Сент Пол, проф. Степаненко виступив з подякою за прийняття і говорив про необхідність гуртування активних сил навколо Державного Центру.

В неділю 11 червня о 6:00 г. вечора в одній з найкращих заль Міннеаполісу „Бентон Гол" відбувся урочистий вечір, як продовження суботньої програми.

Головним промовцем на цьому вечорі був проф. М. Степаненко, запрошений Громадським Комітетом.

Тема доповіді — „Симон Петлюра 1889-1919рр." Він зазначив, що Симон Петлюра йшов попереду, але не дуже далеко попереду від свого народу, тому то всі інші йшли за ним.

Із співдоповіддю виступив ген.-хор. Василь Филонович. Він же і відкрив вечір. Темою його доповіді було: „Події на Україні 1917 рік та погляди на події — на добу нашого минулого."

Після доповідей був концерт з участю слідуючих виконавців: піяніста Ричарда Згодави, солістки Оксани Мірзи, солістки Ліди Курилко. Пані Ольга Хоролець деклямувала „Баляду про Петлюру".

Литовські Гості з Шикаґо відспівали сольо і дуети в литовській і українській мовах. Ними були: пані Я. Шальна — арт. литовської опери і п. А. Бразіс — був. артист Метрополітен опери.

На кінець програми виступили тріо пані Оксана Бринь, Лідія Мікс і Кіра Цареградська; вона ж і сама акомпаніювала.

Співом українського національного гимну всіми присутніми, а їх було коло чотирьохсот осіб, закінчено цей приємний вечір. Художне оформлення сцени виконав арт. маляр Олекса Булавицький.

Міннеаполіс, Мінн.

Валентина Єрмоленко

● **У селі Баґу недалеко Калькути в Індії** сам зголосився до поліції 32-річний безробітний робітник, який признався, що вбив свою дружину і 3-річну донечку, не маючи змоги прохарчувати їх. Друга 14-річна донька перебуває важко ним поранена у шпиталі.

Картерет, Н. Дж.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ДЕНЬ

Нюйоркcько - Нюджерзький Деканат і Об'єднане Сестрицтво влаштували Український Православний День в Картереті, Н.Дж., 4-го червня.

Основною ціллю й завданням цього деканального свята, за словами декана Високопреподобного митрата А. Селепини, було скріпити дружні взаємовідносини між парафіями, особливо між молоддю нашого Деканату та дати їй можливість познайомитися з нашими традиціями, звичаями й мистецтвом. Практичним задумом цієї імпрези було роздобути фонди на допомогу вдовам і сиротам по наших священиках та виконати зобов'язання Сестрицтва придбати ікону „Моління о Чаші" для Церкви Пам'ятника в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Господарем Дня була парафія св. влмч. Димитрія, де настоятелем є митр. прот. Іван Гундяк, а вікарним священиком о. Петро Мелех. Велика, модерна заля зі сценою та кляснимн кімнатами для школи, дали можливість провести програму У П Дня для великої кількости учасників. При залі є велика площа для ігор і розваг для молоді, а для старших місце відпочинку на свіжому повітрі під широкими коронами дерев.

Прикрасою цього Дня була мистецька програма, якою проводив голова Святочного Комітету свящ. Петро Мелех, запросивши на Почесного Голову митр. прот. Івана Гундяка, місцевого настоятеля, до слова, який привітав гостей коротким, теплим словом в обидвох мовах. Учасників привітала п. М. Янюк, голова Деканального Об'єднаного Сестрицтва.

Першим виступав хор „Верховина" з Бавнд Бруку під керівництвом п. Л. Харченко й проспівав „Воскресінний День" і „Христос Воскрес" — Веделя, та „Ой зійшла зоря" М. Леонтовича. Солістами були С. Петляк — сопрано й П. Банський — баритон.

Після хору виступив відомий письменник і гуморист п. Микола Понеділок, який, з одного боку примусив публіку сміятися, а з другого одночасно призадуматися над нашим еміграційним життям... Школа танців з Картерету під керівництвом Р. Вишняка, замаїла програму своїми виступами. Дітвора зодягнена в українські національні строї зробила прекрасне враження щирістю й дисципліною, за що присутні винагородили її рясними оплесками.

Не можемо проминути мовчанкою теплого виступу відомої співачки Ганни Шерей. Пісні її пролунали з повним почуттям. Акомпаніювала їй п. Дж Вебер.

Після того знову танцювала група молоді із Скрентону, Па., під керівництвом О. Н. Коваля. І ця група танцюристів виявила не меншу гнучкість і дисципліну.

Програму закінчив Хор „Верховина", яким цим разом керував п. П. Грабович. „Живи, Україно" — М. Гайворонського — перед українським національним гимном - пролунала прекрасно й своєчасно. Дійсно, живи, Україно, на віки вічні...

Хочеться згадати й те, що Український Православний День мав і українську виставку, яку зорганізувала п. М. Янюк. Виставка була в просторій клясі недільної школи. Тут можна було подивляти багато вишивок, писанок, різьб, килимів та картин відомих українських мистців, включно з Р. Пачовським. Виставка викликала зацікавлення серед учасників, про що свідчать добровільні жертви на цю ціль.

Святочний Комітет попрацював багато над його організацією, але наслідки праці виявилися гарними. Кожній парафії Деканату й Об'єднаному Сестрицтву, що взяли участь у святі, належиться сердечна подяка, У П День показав усім нам, що можна багато зробити спільними силами для добра Церкви й свого народу. Проте, особлива подяка належить голові й координаторові У П Дня, який вложив у нього свою працю, енергію, час, тактовність і думку. Учасники цього свята будуть довго пам'ятати цей день.

Олена Кононенко

ЛАТИНОАМЕРИКАНЦІ СТАЛИ В ПРИГОДІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ля перевороту зліквідовано ту традиційну комуністичну твердиню. Ми описали ту подію у „Свободі" з 24 серпня минулого року в дописі під заголовком „Воррен Амброс провокує". Та не один Воррен допустився провокації: „Ню Йорк Таймс" чомусь добачував у тій події не лиш протикомуністичне вістря, але і протижидівське. Д.А.І.А. могла легко розвіяти абсурдну вістку, але того не зробила.

Як пояснити дивне заанґажування у справі Сіроти і дивну мовчанку в обох минулорічних випадках? Коли залишимо набоці коментарі крайньої правиці та обмежимося до поважної інтерпретації поміркованих кол, можна стрінутися з двома гіпотезами: одною емоційною, другою раціональною, фіналістичною. Одні вважають, що Д.А.І.А. просто не може опертися тискові жидівських низів, що йдуть за гоном расової солідарности. Друге вияснення складніше і, до речі, менше правдоподібне. Демографічний приріст арабських країн, мовляв, куди сильніший ніж ізраїльський, тим самим загострюється чисельно диспропорція між двома ворогами, яка вже і тепер є поважна. Тому жидівський інтерес вимагає посиленої іміґрації, з країн з поважною жидівською меншиною. В Арґентині жидів дуже багато, та їм не спішно еміґрувати до Палестини. Треба їх заохотити, витворюючи, шляхом провокацій, антисемітську атмосферу в Арґентині.

Яка не була б справжня причина, чи лиш мотивація, арґентинці прикро відчувають поставу відповідальних жидівських кол, тому зрозуміло, що в таких умовинах нелегко було арґентинському урядові заанґажуватися по ізраїльському боці. Не зважаючи на те, арґентинський міністер закордонних справ, Коста Мендез, заанґажувався: виступив на Ґенеральній Асамблеї ОН з промовою і, що важливіше, працював за кулісами, монтуючи латиноамериканську резолюцію; дві перші точки фіґурують в резолюції так, як він їх зредаґував. В латиноамериканських колах Об'єднаних Націй попросту звуть латиноамериканську резолюцію „формулою Кости Мендеза".

УРОЧИСТЕ ПОСВЯЧЕННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО в ГЛЕН СПЕЙ Н. Й.

У спільному посланні Української Католицької Ієрархії у вільному світі, опублікованому в українській пресі в сумне й трагічне 20-річчя жорстокої ліквідації Москвою Української Католицької Церкви на Рідних Землях, читаємо такі завітні слова:

„Ніхто не має права тішитися й радіти цими жалюгідними подіями, немов би наша Українська Католицька Церква була знищена і зовсім зліквідована. Вона, ця Церква, живе більш як колинебудь в українських катакомбах і в серцях мільйонів її вірних..."

До цих хвилюючих слів-запевнення про незнищимість та невмирущість нашої многострадальної Української Католицької Церкви в Україні, ми є в праві заявити, що ця дорога та рідна нам Церква живе також у серцях сотень-тисяч українців-католиків, розсіяних по всьому широкому світі. Живе Вона і живе святим вогнем прадідівської віри у серцях українських поселенців-емігрантів також і на цій вільній, американській землі!

А найбільш промовистим доказом її живучости є ці незчисленні Храми Божі, що постали колись, збудовані трудящими руками наших піонерів, і котрі постають тепер, будовані спільними зусиллями, працею і коштом давніших емігрантів, їх тут народжених дітей і нових поселенців.

Дня 30-го липня 1967 року ми будемо свідками небуденного Свята — врочистого посвячення новозбудованої української католицької церкви св. Володимира Великого в містечку Глен Спей, в мальовничій, гористій полосі нюйорського стейту, над річкою Делевар. Ця чудова церква, збудована в бойківському стилі, виросла в короткому часі, майже на наших очах, дякуючи невтомній та подивугідній праці Будівельного Комітету і великій жертвенності мешканців „українського села" в Глен Спей та околиці, і всіх людей доброї волі, наших дорогих приятелів і добродіїв.

Акту посвячення довершить наш **Достойний Стемфордський Владика, ВПреосвященний Кир ЙОСИФ** у сослуженні Духовенства. Під час відправ співатиме хор Церкви св. Духа з Брукліну, під проводом маестра Лева Рейнаровича. Передбачається великий наплив вірних, як теж запевнена участь гостей-чужинців у цій релігійно-національній маніфестації, в котрій не повинно забракнути нікого з нас. Порядок Свята такий:

Год. 10:00 ранку	—	Водосвяття.
Год. 10:30	—	Привітання Владики і посвячення церкви.
Год. 11:00	—	Архиєрейська Служба Божа.

По церковних відправах відбудеться ВЕЛИКИЙ ФЕСТИН на просторій площі Українського Робітничого Союзу, на який щиро запрошуємо всіх учасників Свята.

Квитки на автобуси просимо замовляти заздалегідь, в Ню Йорку: у книгарні „Арка", 48 Іст 7-ма вулиця, і в п. Ераста Куровицького, 128 Перша Евню, між 7 і 8-ю вулицями.

ЗА КОМІТЕТ БУДОВИ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В.:

Д-р Евген Грабарчук, (голова)

Богдан Й. Карась, (секретар)

З ПРИВОДУ РІЧНИЦІ СМЕРТИ

бл. п. інж. Олександра ЄВТУХОВА

сотника УНА, учасника Визвольних Змагань, бувшого голови нашої Церковної Ради, довголітнього громадського і церковного діяча на еміґрації.

Покійний народився 15-го лютого 1898 р. в Кам'янець-Подільському, а помер 7-го червня 1966 року в Каракасі, Венесуеля. В 1929 р. закінчив Економічно-Кооперативний Факультет Української Господарської Академії в Подєбрадах, Ч.С.Р., з титулом інженера-економіста.

З жалем повідомляють про смерть Покійного:

СВ. ПОКРОВСЬКА УАП ЦЕРКВА в КАРАКАСІ та родина Покійного: жінка ЕЛА; донька ДАҐМАР ПЕНЯ з чоловіком ЛЮЇСОМ ПЕНЯ і дітьми; і друга донька ОКСАНА ПЕРЕЗ-КОНТРЕРЕС з мужем МАНУЕЛЬОМ КОНТРЕРЕС і дітьми.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що у вівторок, 11-го липня 1967 р.
упокоїлася в Бозі
НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА, МАМА, ДОНЬКА І СЕСТРА

сл. п. мґр. фармації

ОЛЬГА з ЛЕВИЦЬКИХ ТАРАПАЦЬКА

ПАНАХИДА буде відправлена в **ЧЕТВЕР, 13-го липня,** в похоронному заведенні Ковальчика, 129 Grand Street, Jersey City, N.J., о год. 7:45 вечорі.
ПОХОРОН в П'ЯТНИЦЮ, 14-го липня, о год. 8.45 рано з похоронного заведення до церкви св. апп. Петра і Павла, Bergen & Bentley Avenues, о год. 9:30 ранку, а опісля на цвинтар Holy Cross Cemetery у North Arlington, N.J.

Горем прибиті:
МИХАЙЛО — муж
БОГДАН — син
ЮРІЙ ЛЕВИЦЬКИЙ — батько
ДАРІЯ КОНЮХ — сестра, з мужем ВІКТОРОМ і синами РОМАНОМ і ДАНИЛОМ
та дальша Рідня в Краю і на еміґрації

Філядельфія, Па.

НЕВЖЕ Ж ЦЕ ОДНІ З ОСТАННІХ?

Невже ж це вже останні, що ще щебечуть нашою мовою? Таке невеселе питання насувається по розмові з д-ром Ісаєвим після вистави „Червоної шапочки", що її відіграв Дитячий Музичний Театр у Філядельфії. Розмовець стверджує, що з року на рік меншає число дітей, яких розговірною мовою вдома є українська мова. Жаль стискає серце почути таке. Жаль тим більший, що за рік-два не зможемо дізнавати таких хвилюючих вражень, які відбираємо ще тепер як і відбирали ми попередніми роками, побувавши на дитячих виставах таких як: „Коза - Дереза", „Зайчиків кожушок", „Серед Ангелів" і оце остання „Червона шапочка", бо дитина, щоб вжитися в персонаж із казки, мусить мислити та говорити мовою, якою ота казка написана.

Є люди, що ширять теорію, що нібито й без мови можна виховати дитину в будь якім дусі. Ця теорія є тільки теорією.

Ми повторимо правдиву думку, що хто втрачає рідну мову, той втрачає рідну душу й своїм тілом тільки надається до чужого похоронного заведення. Якщо перестануть говорити рідною мовою наші діти, надія нашого завтра — то внуки не навчаться говорити з повітря.

Чуємо наразі, що на рідних землях не добре дразнити вухо окупанта нашою мовою, але тут ми у вільному світі та ще називаємо себе політичними емігрантами. Той, що розмовляє з дітьми не рідною мовою, навіть не усвідомляє собі, яку ведмежу прислугу робить цим дитині і то в додатку подвійну „прислугу", бо не вчимо її рідної мови, і псуємо їй мову англійську.

Щож до вистав отого прекрасного Дитячого Музичного Театру, то ми вже декілька разів підкреслювали його великі вартості. „Червона шапочка" за лібреттом Л. Полтави до музики Безковайного виконано в подвійній обсаді: Червона шапочка — І. Лещишин, Р. Горбова; Бабуся — Л. Бесега, У. Береза; Вовк — К. Возний, Е. Караман; гуцул мисливець — О. Завадовський, Р. Білинський; Мавка — М. Чорнобіль, Х. Козак; Бровко, песик — І. Чорнобіль, З. Кос; Білочка — С. Мацьків, Л. Демчишин. Прем'єра „Червоної шапочки 13 травня йшла в першій обсаді. Тиждень пізніше 20 травня пописувалась друга обсада. Важко сказати, хто із виконавців був кращий у цій самій ролі. Різниця хіба в рості, у звуці голосу.

Всі без виїмку почувались на сцені свобідно, діяли згідно з вимогами кожної сценічної ситуації, згідно з вказівками поставника.

Кожна дитина — це інша індивідуальність, тому тут і там деяка різниця в реакції на репліку партнера, інший рисунок обличчя, залежно вже від вроджених рис характеру дитини та від внутрішньої конструкції. „Червона шапочка" зовсім перенесена на наш ґрунт не тільки костюмово (Червона шапочка, Гуцул мислівець) та сценічним оформленням нутра хати з іконами, мальованою піччю, намисником, але й ціла музика оперта на українській мелодії. Найбільша заслуга в цьому поставника арт. В. Шашаровського, музичного керівника Л. Бульби і декораторів Т. Бульби і В. Завадської. Костюми за проєктами І. Возної, згідні з вимогами народної ноші. Та дуже добре пошиті. Хори і балетні вставки говорять про великий досвід осіб, що їх підготовили.

На цьому місці не можна не згадати о. пароха М. Збира, мати Ангелину, заходами якої вже шостий рік ідуть ці спектаклі. Слід також згадати сестру Франциску, яка допомагала учительці співу розучувати голосові партії, та сестру Ізидору, яка допомагала в оформленні сцени.

Дитячий театр своїми засобами сприяє ростові нашого молодого покоління. Такий театр не тільки дає широкі можливості для виявлення творчих здібностей дітей, але дає відчуття приналежности до української нації. Добре було б, якщо б крім двократних виступів — один раз взимі, другий вліті, зорганізувати час до часу спеціяльну радіопередачу, принаймні пів години, для наших найменших. В радіопередачі діти прослухали б декілька пісень у виконанні цього знаменитого дитячого хору як також деяких віршів чи вирізків із відіграних спектаклів. Можна б також подумати про накручення кольорового, звукового фільму, який можна було б висвітлювати для наших найменших

Яр. К - ий

В Бавнд Бруку похоронено бл. п. Зинаїду Батюк

Бавнд Брук, Н. Дж. — Минулого понеділка, 10-го липня 1967 р., тут на Українському Цвинтарі похоронено бл. п. Зинаїду Батюк, дружину довголітнього головного предсідника Українського Робітничого Союзу, Антона Батюка. Покійна померла 7-го липня ц. р. в шпиталі Медичного Коледжу Джефферсона в Філядельфії й була перевезена до похоронного заведення в Скрентоні, а звідти, в дні похорону, до Церкви-пам'ятника в Бавнд Бруку, де відбулися похоронні відправи й після походом відпроваджено Покійну на місце вічного спочинку. Церковні відправи служили отці мітрати І. Гундяк і Т. Форостій та отці Н. Коваль і П. Мелех. Проповідь - пращання виголосив о. міт. І. Гундяк. Представником Консисторії був о. прот. Б. Желехівський. Над гробом та в часі тризни пращали Покійну та склали вислови співчуття її мужеві, синові та родині члени екзекутиви УРСоюзу, гол. секретар Т. Миник, заст. голов. предсідника І. Олексин, гол. касир Е. Попіль, заст. президента УНР. проф. М. Степаненко від Державного Центру, о. Н. Коваль, проф. І. Паливода, дир. І. Паливода і інші. Український Народний Союз репрезентували на похоронах кол. гол. касир Р. Слободян, який виголосив пращальне слово, заст. гол. пред. В. Сохан, гол. секретар Я. Падох і гол. касир І. Кокольський. Товстмастром на поминках був о. мітр. І. Гундяк. На поминках переведено збірку на Церкву-пам'ятник і видання Історії Української революції. Численним учасникам похоронних обрядів та тризни склали подяку син Покійної і її муж А. Батюк.

● **Шведський дипломат Нільс-Ґоран Ґуссінґ,** що його генерал. секретар ОН У Тант вислав на Середній Схід із місією у справі арабських втікачів, розпочав свою кар'єру, як банковий урядовець в Стокгольмі і пізніше, як службовик шведської Торговельної палати в Лондоні. Під час останньої війни служив у Шведській армії, але від кінця війни постійно мав діло або з безробітними або втікачами. Працював для мадярських втікачів в Австрії у 1956 р., для альжирських втікачів в Тунізії і Марокко, для бельгійських втікачів у Конґо, для вірменських втікачів в Греції. знавців у справах втікачів — хньої нужди, їхніх потреб.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 15-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Звичайні місячні збори членів Т-ва св. Юрія, 239 Відд., від 3:30 до 4:30 год. в домі Укр. Амер. Горожан при 847 N. Franklin. Крім інкаси вкладок буде видача чеків дивіденд за 1966 рік. — Д-р В. Ґалан, предс.; Мих. Ковальчук, секр.

MANVILLE, N.J. — Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 349, о год. 7-ій веч. в домі Михайла Ґабера при Washington Ave. Проситься членів по можності прибути на збори. — Й. Геречка, предс.; В. Бойко, касир; М. Захарко, секр.

ПАССЕЙК, Н.Дж. — Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 42, о год. 7:30 веч. в УНДомі при 237 Hope Ave., Passaic, N.J. Вже є дивіденди (чеки), просимо їх на зборах забрати. Старайтеся приєднувати нових членів до УНСоюзу. — В. Марущак, рек. секр.

AMBRIDGE, Pa. — Місячні збори Б-тва св. Василія Великого, Відд. 161, о год. 7-ій веч. в домівці Відділу. На порядку: Звіти Управи за останніх шість місяців і справа пікніку, що відбудеться 2-го вересня ц.р. — Павло Роновський, рек. сек.

НЕДІЛЯ, 16-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

ЙОНКЕРС, Н.Й. — Місячні збори Т-ва Подільська Січ, Відд. 8, о год. 2-ій по пол. в церковній залі. На порядку: вибір Комітету для переведення пікніку, що має відбутися 20-го серпня ц.р. у Dreper Park, Hastings on Hudson. Просимо всіх прибути. — В. Козіцький, пред.; П. Гарасимів; В. Мандзій, секр.

СУБОТА, 22-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

ЧЕСТЕР, Па. — Місячні збори Т-ва Т. Шевченка, Відд. 156, о год. 7:30 веч. Просимо усіх членів прибути. — В. Новак, секр.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ОЛЬГА ТАРАПАЦЬКА, з дому Левицька, довголітня членка 25-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Ситі, упокоїлася в Бозі 11-го липня 1967 року. Панахида буде відправлена в четвер, 13 липня в пох. заведенні І. Ковальчика о год. 7:45 веч. Похорон в п'ятницю, 14-го липня з укр. кат. церкви св. ап. Петра і Павла, а відтак на Holy Cross Cemetery, North Arlington, N.J. Залишила в смутку мужа Михайла, сина Богдана, батька Юрія Левицького, сестру Дарію та дальшу рідню в Краю і на еміґрації.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу.

ГОЛОВЧАК ОЛЕКСА, предсідник 46-го відд. УНС в Ню Йорку, помер по короткій і важкій недузі дня 27 квітня 1967 в лічниці в Дітройт, Миш., проживши 71 років. Покійний був членом УНС від 1925 р. а предсідником відділу продовж останніх 6 років. Належав до активних членів старшої ґенерації. Полишив у смутку сина Теодора з родиною і союзову громаду. Похоронений 2-го травня 1967 на цвинтарі Седар Парк в Гадсон, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ІВАН ОНУФРИК, довголітній член Товариства „Запорозька Січ" — 245 Відділ УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж., помер нагло трагічною смертю внаслідок нещасливого випадку дня 9-го травня 1967 р. на 50-му році життя. Покійний народився 22-го січня 1918 р. в селі Липє, пов. Турка, Західня Україна. До ЗДА прибув 1949 року та спершу поселився в Дітройті, Миш., а в 1957 р. перебрався до Івінґ Тавншип, Н. Дж., де й постигла його смерть. До УНСоюзу вступив 1953 р. та був завжди зразковим його членом. Залишив в смутку дружину Емілію з донечкою, а також сестру і брата та дальших кревних в Україні. Похорон відбувся 13-го травня ц. р. з похоронного дому п. Кошика до церкви св. Юрія Переможця, а звідтіль на Український Православний Цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Брук, Н. Дж. при численній участі рідних і приятелів, а головно союзівців.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Мартиненко, секр.

ВАСИЛЬ КАРАБАН, довголітній член та довголітній — впродовж 25 років касир Братства св. Миколая — 124 Відділ УНСоюзу в Ормрад Па., помер там же нагло від серцевої атаки дня 12-го травня 1967 р. на 78-му році трудолюбивого життя. Покійний народився 15-го березня 1890 р. в селі Тлусте, пов. Заліщики, Західня Україна, а до ЗДА прибув 1923 року та зразу поселився в місцевості Ормрад, Па., де прожив до смерти. До УНСоюзу вступив 1925 року та аж до кінця життя залишився його ревним і зразковим членом, щиро відданим союзовій ідеї. Він невпинно трудився, щоб придбати якнайбільше членів до нашої організації та у великій мірі причинився до росту нашого Відділу. Залишив в смутку дружину Марію, дітей і внуків. Похорон відбувся 15-го травня ц.р. на цвинтар св. Івана в Нортгемптон, При численній участі рідних, приятелів, а головно союзовців.

Вічна Йому Пам'ять!
Олександер Бала, секр.

ВАСИЛЬ МАЛАНЯК, довголітній член 270 Відд. УНС в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 4 липня 1967 р. на 72 році життя. Покійний народився в селі Голодівка, пов. Рудки, Західна Україна. Залишив у смутку дружину Стефанію, 3 замужні доні Дарку, Марію і Марцелю, 3 сини Евдокима, Евгена і Михаїла, 3 зяті, 3 невістки і 12 внуків. Похорон відбувся в суботу 8 липня з похоронного заведення до римо кат. костела св. Михаїла в Лингорст, Н. Дж., відтак на цвинтар Голі Крос, Арлінґтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Баран, секр.

МАРІЯН ТИЧИНСЬКИЙ — член Відділу 324 УНС, Т-во „Мир", помер дня 26 травня 1967 р., проживши 67 р. Він уродився в Галичині, Україна, Він був довголітнім і взірцевим членом УНСоюзу і Т-ва „Мир". Похований зістав на Факс Чейсі. Нехай земля буде йому пером. І. Струк, секр.

Проф. **МИКОЛА ЄРЖКІВСЬКИЙ** — член Т-ва „Укр. Січ", 39. Відд. УНС в Сиракюзах, Н. Й., від 1951 р., помер 12 квітня 1967 р. проживши 73 років. Полишив у жалобі дружину д-р Евгенію і сина Ігоря з родиною, дальшу родину а також співпрацівників всіх організацій. Похоронений на цвинтарі церкви ім. св. Володимира в Ютиці, Н. Й. з участю численного громадянства, і родини.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

КАТЕРИНА ЕВАНС — була членкою від 24 р. 39. Відділу УНС в Сиракюзах, Н. Й., померла 29 квітня 1967 р. у 66-му році життя. Остались у смутку чоловік Михайло, дочка Гелен, сини: Микола й Джан та внуки. Похоронена на цвинтарі церкви ім. св. І. Хрестителя в Сиракюзах, при участі Родини, Сестрицтва і Приятелів.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

АНДРІЙ НАЗАРЕНКО — член Т-ва „Українська Січ" 39. Відділ УНС в Сиракюзах, Н. Й., від 1950 р., помер 5. травня 1967 р., проживши 67 років життя. Залишив у великому горю дружину Анастазію, синів Сергія й Михайла з родиною, парохіян та рідних дітей в Україні. Похоронений на цвинтарі Української Православної Церкви в Бавнд Бруку, Н. Дж. з численною участю Родини, Парохіян і Приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ТАРЗАН, Ч. 5839. Знайшли човен!

THE MEN TEMPORARILY PANICKED WHEN THEY THOUGHT THEIR LIFEBOAT HAD BEEN STOLEN--

BUT TARZAN SUDDENLY SHOUTED WITH JOY. "THERE IT IS! IT MUST HAVE ONLY DRIFTED AWAY." 4-21-5839

"ALL RIGHT, LET'S HURRY," URGED PROFESSOR TATE. "BEFORE THOSE TERRIBLE MONSTERS RECOVER!"

Люди тимчасово попали були в паніку, коли думали, що вкрадено їхній рятунковий човен...

Але Тарзан несподівано гукнув радісно. — Он там він! Його тільки віднесло течією набік.

— Гаразд, поспішаймо! домагався професор Тейт. Поки ці жахливі потвори вернуться!